

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **M. S.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. L. K., advokátom v B., proti odporkyni **B.**, so sídlom v B., **o nariadenie predbežného opatrenia**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 14C 108/2010, o dovolaní navrhovateľky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 25. novembra 2010 sp. zn. 3Co 221/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie navrhovateľky **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava II (súd prvého stupňa) uznesením z 23. júna 2010 č. k. 14C 108/2010-56 uložil odporkyni povinnosť obnoviť prívod vody prostredníctvom vodovodnej prípojky do rodinného domu, súpisné číslo X, postaveného na parcele číslo X o výmere 624 m², druh pozemku - zastavané plochy a nádvoria, a tiež na pozemok parcela číslo X o výmere 624 m², druh pozemku - zastavané plochy a nádvoria, ktoré sú vo výlučnom vlastníctve navrhovateľky a ktoré sú zapísané na liste vlastníctva č. X, vedenom Správou katastra pre Hlavné mesto Bratislavu, pre katastrálne územie R., a to až do právoplatného skončenia konania o náhrade škody a určenia vlastníckeho práva k vodovodnej prípojke. Zároveň súd uložil navrhovateľke, aby v lehote 60 dní podala návrh vo veci samej. V odôvodnení svojho rozhodnutia len skonštatoval, že po preštudovaní spisu sa v zmysle § 76 ods. 4 O.s.p. v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi dôvodmi návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a tomuto v plnom rozsahu vyhovel.

Krajský súd v Bratislave (odvolací súd) na odvolanie odporkyne uznesením z 25. novembra 2010 sp. zn. 3Co 221/2010 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Odvolací súd v odôvodnení svojho

rozhodnutia uviedol, že v zmysle § 75 ods. 2 druhej vety O.s.p. musí byť z návrhu na nariadenie predbežného opatrenia zrejmé, čoho sa navrhovateľ mieni domáhať vo veci samej. Podľa názoru odvolacieho súdu však z predmetného návrhu nevyplývalo, akého nároku sa mienila navrhovateľka po nariadení predbežného opatrenia domáhať (či mienila podať žalobu na určenie vlastníctva vodovodnej prípojky a v prospech koho, prípadne žalobu na náhradu škody). Zdôraznil, že takýto návrh má význam pre posúdenie návrhu na vydanie predbežného opatrenia, konkrétne či návrhom vo veci samej sa bude riešiť stav, ktorý by odstránil stav, ktorý navrhovateľka žiadala dočasne upraviť v návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Pokiaľ súd prvého stupňa doplnil výrok rozhodnutia tým, že určil, že predbežné opatrenie trvá až „do právoplatného skončenia konania o náhrade škody a určenia vlastníckeho práva k vodovodnej prípojke“, rozhodol v rozpore s § 153 ods. 2 O.s.p. nad rámec návrhu navrhovateľky. Ani z tejto časti rozhodnutia však nie je zrejmé, koho by sa určenie vlastníckeho práva k vodovodnej prípojke malo dotýkať, či by vlastníkom mal byť odporca alebo navrhovateľka. Pre absenciu uvedenej náležitosti návrhu súd ani nemohol preskúmať, či návrh na nariadenie predbežného opatrenia tak, ako ním žiadala navrhovateľka dočasne upraviť pomery, je v súvislosti s predpokladaným návrhom vo veci samej dôvodný, a či je na mieste takto dočasne upraviť pomery. Podľa odvolacieho súdu v danej veci nie je podstatné, že 30. augusta 2010 podala navrhovateľka na súd návrh, ktorým sa domáha určenia vlastníctva odporkyne k vodovodnej prípojke a náhrady nemajetkovej ujmy (čo nie je náhrada škody). So zreteľom na tieto závery rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil a návrh na nariadenie predbežného opatrenia ako nepreskúmateľný zamietol.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala navrhovateľka dovolanie, v ktorom žiadala napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. V dovolaní namietala, že súd prvého stupňa si určenie, že „predbežné opatrenie trvá až do právoplatného skončenia konania o náhrade škody a určenia vlastníckeho práva k vodovodnej prípojke“, nedoplnil do výroku rozhodnutia sám, ale len citoval to, čo uviedla v návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Zdôrazňovala, že odvolací súd mal v zmysle § 132 O.s.p. prihliadať na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Tým, že odvolací súd takto nekonal a uvedenú skutočnosť (čoho sa bude domáhať vo veci samej) prehliadol, ním zistený skutkový stav nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a jeho konanie je tak zaťažené inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Nakoľko z jej návrhu bolo dostatočne

zrejmé, čoho sa mienila domáhať vo veci samej, mala za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva i na nesprávnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Odporkyňa sa k podanému dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdneho dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, *predbežnom opatrení*, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania z ustanovenia § 239 O.s.p. vyvodit' nemožno.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O. s. p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Vady uvedené v § 237 O.s.p. dovoľateľka nenamietala a ich existenciu nezistil po preskúmaní spisu ani dovolací súd.

Navrhovateľka svoje dovolanie odôvodnila tým, že konanie odvolacieho súdu je zaťažené tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), a že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. – nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Rovnaký záver platí i v súvislosti s tvrdením navrhovateľky o tom, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, ktorá mala za

následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (porovnaj napr. R 37/1993, R 125/1999). I keby teda tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by však prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľky podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky o trovách dovolacieho konania nerozhodoval z dôvodu, že dovolaním napadnuté uznesenie nie je rozhodnutím, ktorým by sa konanie medzi účastníkmi končilo, berúc zreteľ na to, že ide o konanie o predbežnom opatrení (§ 145 O.s.p.). Vo veci bude ďalej konať súd prvého stupňa, ktorý rozhodne aj o trovách doterajšieho konania, t.j. vrátenie trov dovolacieho konania v súlade s úpravou zakotvenou v § 151 O.s.p.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. apríla 2012

**JUDr. Milan D e á k, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť hotovenia:

Hrčková Marta